

De naakte Willemsfondser

in Nadia Kara

Velen denken dat nationaliteit, taal of gender criteria zijn die iemands identiteit bepalen. Niets is minder waar. Je eigenheid verandert doorheen je leven. Identiteit zie ik als iets heel fluïde.

Ik ben Nadia Kara, de dochter van een Algerijnse papa met Turkse roots, en een Belgische mama met Duitse roots. Een "bijzondere mix" met een "ambigu uiterlijk" hoor ik vaak. Als kind van een niet-Westerse migrant leerde ik snel dat ik mijn best moest doen om aanvaard te worden en in de massa te passen. Niet laten zien dat ik anders was, niet opvallen, goed werken op school. En toch, het gevoel dat ik nergens paste, bleef. Ik voelde mij geen Belg, nochtans zegt mijn identiteitskaart dat ik het wel ben. Omdat ik amper iets van de cultuur meekreeg, voelde ik me ook geen Algerijnse. Ik voelde me niet wit, nochtans hoorde ik vaak van mijn witte vrienden dat ze "brainer zijn dan mij". Ik haatte mijn bos krullen, mijn dikke wenkbrauwen, mijn dikke neus... waarom kon ik niet "gewoon normaal" zijn? Ik voelde mij alleen en dacht dat niemand mij kon begrijpen. Heel lang zweeg ik hierover en internaliseerde ik die gedachten.

In juni 2020, na de moord op George Floyd, kwamen plots heel wat dingen naar boven: ik begon me in te lezen over racisme, keek naar documentaires, ging betogen, doneerde geld aan organisaties... Maar het was te veel, te snel, en onverwacht te dicht bij huis: ik kon het mentaal niet verwerken en crashte. Nog minder dan ooit wist ik wie ik was: ik voelde mij nutteloos, onbelangrijk, ik wilde verdwijnen. Dankzij mijn psycholoog deconstrueerde ik mijn aangeleerde patronen en ontdekte ik meer over wie ik ben en wie ik echt wil zijn. Mijn zelfvertrouwen groeide. Het doosje waar ik al die gevoelens en verhalen in had verstopt, ging open. Ik leerde dat mijn angsten met mijn gemengde identiteit te maken hebben.

En zo ontstond het idee om een podcast te maken, door en voor mensen met een migratieachtergrond. Ik ontmoette veel mensen met gelijkaardige trauma's en zag dat veel mensen mij begrepen, dat ik niet alleen was. Daardoor vond ik vrede in het nooit ergens volledig bij horen. Dat gevoel wil ik graag doorgeven aan de mensen die naar de podcast luisteren.

Van kinds af hoorde ik dat ik "een van de goeie" was. Vroeger zag ik dat als compliment, maar nu weet ik beter. In mijn podcast focus ik op mensen waarvan de identiteit niet

bedreigend is voor de dominante norm en die daardoor gemakkelijker geaccepteerd worden - omdat hun "anders zijn" behapbaar genoeg is. Dat is gestoord, want zo ontwikkel je jezelf alleen in functie van wat anderen op jou projecteren. Je probeert zo goed mogelijk van de stereotypen weg te blijven, de "goede migrant" te zijn, tot op een punt dat je geïnternaliseerd racisme ontwikkelt. Jouw plek in de maatschappij moet je als migrant verdienen en verdedigen, en hoe donkerder hoe moeilijker. Er leeft nog steeds een dubbele standaard als het om mensen met migratieroots gaat, zelfs bij mensen die zich progressief noemen. Met mijn podcast "Een van de goeie" draag ik graag bij aan het maatschappelijke debat over onbewust in stand gehouden racistische structuren. En mooi meegenomen: ik kijk nu naar mezelf zoals ik werkelijk ben. Met zelfliefde. Ik weet inmiddels ook beter wie ik wil zijn. En ik verzorg mijn krullen extra goed! (lacht)

Een van de goeie bestaat uit 8 delen en richt zich op mensen met een migratieachtergrond die met identiteitsvragen en zelfontkenning worstelen. Je kan de volledige podcast beluisteren op eenvandegoeie.be.▶

Nadia Kara & Tania Menten

